



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10996/2023
11.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у поступку по приговору ради убрзања поступка предлагача АА из ..., ББ, ВВ, сви из ... и ГГ из села ..., чији је заједнички пуномоћник Биљана Јовановић, адвокат из ..., против противника предлагача Републике Србије коју заступа Државно правобранилаштво, одлучујући о ревизији предлагача, изјављеној против решења Основног суда у Лесковцу Р4 И 106/23 од 23.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 11.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији предлагача изјављеној против решења Основног суда у Лесковцу Р4 И 106/23 од 23.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија предлагача изјављена против решења Основног суда у Лесковцу Р4 И 106/23 од 23.02.2023. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Лесковцу Р4 И 106/23 од 23.02.2023. године, одбачен је приговор ради убрзања поступка поднет суду 06.02.2023. године од пуномоћника предлагача као извршних поверилаца у поступку Ии 714/17, сада број Ии 421/17 који се води пред јавним извршитељем Предрагом Костићем из ..., којим је тражено да суд утврди да је у том извршном поступку повређено право на суђење у разумном року, те да председник Основног суда у Лесковцу предложи министарству да изврши надзор над радом јавног извршитеља Предрага Костића, у предмету Ии 421/2017 и да министарство наложи јавном извршитељу Предрагу Костићу да предузме све мере да се поступак оконча у року од три месеца, као и у делу којим је тражио да се обавезе противник предлагача РС да им на име трошкова састављања приговора исплати износ од 10.800,00 динара, као недозвољен.

Против наведеног решења првостепеног суда, предлагачи су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...18/20) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажним решењем одбачен је приговор ради убрзања поступка предлагача у извршном поступку који се води пред јавним извршитељем. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, разлоге који су дати у побијаној одлуци, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Побијана одлука донета је уз примену одговарајућих одредаба Закона о заштити права на суђење у разумном року, који се примењује у овој врсти поступака, па Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке других судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у поступцима за заштиту права на суђење у разумном року, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији предлагача, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У поступку заштите права на суђење у разумном року Законом о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) није предвиђена могућност коришћења ванредних правних лекова, с обзиром на природу овог поступка који треба да обезбеди делотворно убрзање суђења и његово окончање у оптималном року. Одредбама члана 3. став 1. наведеног закона су као правна средства којима се штити право на суђење у разумном року предвиђени: приговор ради убрзавања поступка, жалба и захтев за правично задовољење. Жалба је изричито искључена против решења о одбацивању приговора (члан 8. став 2.) и против решења председника непосредно вишег суда којим је одлучено о жалби (члан 21.).

Ревизија, као ванредни правни лек против правноснажних одлука донетих у парничном поступку, у поступку заштите права на суђење у разумном року не може се изјавити ни сходном применом одредаба Закона о парничном поступку. Наиме, сагласно одредбама члана 7. став 3. и члана 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, сходна примена Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“, бр.25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“, бр.46/95 ... 106/15), а који у члану 30. став 2. упућује на сходну примену одредаба Закона о парничном поступку, омогућена је само у поступку по приговору ради убрзавања поступка и у поступку по жалби. Како сходна примена неког закона мора бити изричито прописана законом којим се на сходну примену другог закона упућује, те како Закон о заштити права на суђење у разумном року не прописује поступак по ванредним правним лековима нити упућује на сходну примену ванредних правних

лекова из других закона (Закона о ванпарничном поступку односно Закона о парничном поступку) у поступку заштите права на суђење у разумном року није дозвољена ревизија.

На основу изнетог, одлучено је као у изреци, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић